

GRATIS VOORPUBLICATIE

**MOORD
OM DE
HOEK**

**VERA
STUPENEA**

Abonneer u nu op de Scelta Publishing Nieuwsbrief.

Ga naar www.sceltapublishing.com;

 www.facebook.com/sceltapublishing;

 www.twitter.com/UitgScelta;

 www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

*“Voor mijn beide zoons:
soms is loslaten veel krachtiger
dan verdedigen of vasthouden.”*

Eckhart Tolle

MOORD OM DE HOEK

VERA
STUPENEA

© 2017 Scelta Publishing

© 2016 Vera Stupenea

Omslagbeeld: Stenen muur © Revers | Shutterstock.com

Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis

Tekstredactie: Linda Everts

Auteursfoto: Ernest Selleger

Eerste druk, november 2017

ISBN 978-94-91884-67-2

NUR 332

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.VERASTUPENEA.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Sophie Rikkens gooide de deur achter zich dicht. Het was stil in het huis. ‘Pap, ben je thuis?’, riep ze naar boven. Natuurlijk was haar vader niet thuis, maar je kon nooit weten. Het was pas drie uur ’s middags. Hij was aan het werk en daarom had Sophie met haar vriend afgesproken. Dat deden ze vaak de laatste tijd. Sophie appte hem vanuit school hoe laat ze uit was. Eenmaal thuis douchte ze snel en wachtte daarna op hem. Hij was lief en teder. Niet zoals die sukkels van haar eigen leeftijd die alleen maar over voetbal praatten en bij wie alles om seks draaide. Haar vriendje was een stuk ouder, minstens dertig. Hij respecteerde en waardeerde haar. Bij hem voelde Sophie zich net een prinsesje. Ze hadden ook niet elke keer seks en als ze het hadden was het een stuk beter. Niet van dat puberale gefruunik. Hij bekommerde zich vooral om haar en dacht niet alleen aan zichzelf. Ook nam hij wel eens een cadeautje voor haar mee. *We spraken nog niet buiten de deur af, maar die tijd zou komen*, dacht Sophie. Ze kende hem pas een maand of twee.

De voordeurbel ging precies op tijd. Sophie was net klaar met douchen. Ze trok snel haar roze korte broek aan die haar billen amper bedekte en een ruimvallend grijs truitje met een grote sterapplicatie van glitter in het

midden. Dat vond hij leuk. Haar natte haar liet Sophie langs haar gezicht hangen. Op haar blote voeten rende ze naar beneden.

‘Hoi,’ zei Sophie vrolijk toen ze de deur open deed.

Toen Eduard Rikkens om zes uur ’s avonds zijn woning betrad, vond hij zijn dochter liggend op de vloer van de woonkamer. ‘Hallo Sophie,’ zei hij, terwijl hij over haar heenstapte op weg naar de keuken waar hij zijn boodschappentas neerzette. Hij trof haar wel vaker in wonderlijke poses aan, terwijl ze via haar oortelefoon naar muziek luisterde. ‘Doe wat over je billen,’ zei hij. Hij knielde bij haar neer en stootte haar aan. ‘Hé, Soof, word eens wakker.’ Iets in de aanraking alarmeerde hem. Hij greep haar bij haar schouder en probeerde haar wakker te schudden, maar ze reageerde niet. ‘Kom nou, Soof,’ riep hij, steeds dringender. Maar er kwam geen slaapverliefd gekreun, geen ogen die onwillig opengingen, zoals meestal als hij haar uit een diepe slaap wekte. Langzaam be kroop hem het gevoel dat er iets vreselijk mis was. Ze leek niet meer te ademen. In paniek belde hij het alarmnummer.

De dokter arriveerde na zeven minuten. Toen Rikkens hem zag, rende hij hem brullend op het tuinpad tegemoet. ‘Kom! Mijn dochter, kom, kom!’ Hij trok de arts aan zijn arm zijn huis binnen en wees hem waar Sophie lag. De arts zette zijn tas neer, pakte een stethoscoop en knielde naast haar neer. Hij kon niet meer doen dan constateren wat haar vader diep van binnen al wist. Sophie Rikkens, zestien jaar oud, was dood.

2

Jonna parkeerde haar auto bij het schoolgebouw in één van de vakken die waren gereserveerd voor docenten en zette de motor af. Veel collega's waren er nog niet. Ze staarde door de voorruit, terwijl ze moed verzamelde uit te stappen. Achter de voordeur van de school begon een leven dat onder een schijn van orde een heksenketel was van wispelturigheid, desinteresse, bedrog, rivaliteit, lief, leed en seks. Wat gebeurde er eigenlijk niet? Alle menselijke trekjes waren er verenigd in een staat van onvolgroeidheid die niet minder intens was dan de grote mensenmaatschappij'. Zo'n school was het wriemelende en lawaaiige terrarium van de menselijke soort in kiemvorm en zij moest proberen daar enige lijn in te brengen door de leerlingen iets bij te brengen. Veel zin had ze er niet in.

Naast haar parkeerde Wanda, die wiskunde gaf, haar gifgroene Polo'tje. Ze zwaaide. *Die kleur past goed bij haar*, dacht ze. *Het secreet*. Ze wachtte even tot Wanda de deur van de school was binnengegaan. Toen zuchtte ze nog maar eens en stapte uit.

De school zelf was een lelijk betonnen gebouw uit de jaren '60. Binnen was onlangs veel gerenoveerd. Van kleine ruimtes was een grote hal gemaakt. Vrolijke kleuren op vloeren en wanden. Nieuw meubilair, nieuwe

computers. Een enorm beeldscherm waarop de leerlingen in de pauze naar MTV konden kijken.

Jonna bleef eventjes stil staan bij de voordeur. Zat haar rokje goed? Was haar panty nog heel? Hoe zat haar haar? Als er ook maar iets niet klopte, zou haar klas haar uitlachen. Dat had ze bij haar collega's zien gebeuren. Meestal begon er eentje te grinniken. Daarna deden de leerlingen om hem of haar heen mee. Steeds openlijker en uiteindelijk lachte de hele klas hardop. Als leerkracht kon je daar niets tegen doen. Je stem verheffen of strafwerk uitdelen hielp niet meer. Je was afgegaan en de leerlingen zouden je nooit meer serieus nemen. Daarom zorgde ze ervoor dat ze er elke dag keurig uitzag. Ze pakte haar tas stevig vast, haalde diep adem en wilde net naar binnen stappen toen ze achter zich een stem hoorde.

‘Dag, mevrouw Van den Berg.’

Ze schrok, omdat ze niet had gezien dat er iemand achter haar stond. Ze draaide zich rustig om. Niet laten merken dat je schrikt en te allen tijde langzaam blijven bewegen - dat was een aangeleerde gewoonte die haar hielp op school te overleven. Van haar werd verwacht dat ze overal adequaat op reageerde. Adequaat – dat was het nieuwe clichéwoord van de directeur. ‘Het zijn pubers. En pubers kunnen heel moeilijk zijn. Het is onze taak om overal adequaat op te reageren.’ Ze bleef de woorden als een mantra in haar hoofd herhalen.

‘Dag, Cas. Wat doe jij hier?’ vroeg ze met een voorzichtige glimlach aan haar leerling. Cas was een arrogante knaap met rijke ouders die dachten dat alles met geld te koop was.

‘Ik stond op u te wachten, mevrouw Van den Berg.’ Cas glimlachte terug en liet zijn prachtige witte tanden zien. *Alles was perfect aan hem*, dacht ze. *Zijn tanden, zijn lippen, zijn mooie donkere haar dat elke dag keurig in model zat. Maar alles was ook nep.* Ze voelde een

opkomende irritatie. *Nee, niet toelaten, adequaat reageren.*

‘Wat wil je, Cas?’ vroeg ze zo vriendelijk mogelijk.

‘Mevrouw Van den Berg, mag ik het SO van vandaag misschien een andere keer maken?’ Hij pakte haar voorzichtig bij haar elleboog. ‘Alstublieft.’

‘Waarom?’ vroeg ze en bevrijdde zich rustig van zijn hand. ‘Heb je geen tijd gehad om te leren? Was je te druk bezig met andere dingen die belangrijker zijn dan school?’

‘Nee, helemaal niet. Problemen thuis. Ik heb de hele nacht ruzie gehad met mijn moeder.’

‘Ik denk dat je liegt, Cas,’ zei ze en stak haar hand uit om de deur open te doen. Cas stond nu achter haar en dat voelde ongemakkelijk. Ze vroeg zich af hoe hij naar haar zou kijken. Met respect of medelijden of een tikje lust misschien? Dat laatste was bijna onmogelijk, bedacht ze. Ze kon geen onderwerp van lust of bewondering zijn. Daar was ze te gewoon voor. Een grijs muisje had haar ex-man Hein haar genoemd. ‘Jij stelt niets voor, jij. Zonder mij ben je nergens, Jonna,’ had hij door de deur van de badkamer geschreeuwd waarachter zij zat te snikken. ‘Je bent een grijs muisje! Je bent geen vrouw. Je bent een lerares! Je beweegt, je praat, je neukt zelfs als een lerares! Bah!’ Zo had hij lopen tieren. *Lul*, dacht ze. Had hij niet gewoon kunnen verdwijnen zonder haar te vernederen? Zonder te zorgen dat ze nooit meer naar een andere man kon kijken en zonder zich voor de rest van haar leven minderwaardig te voelen?

Ze was dus geen vrouw die vol bewondering werd nagekeken, concludeerde Jonna en Cas zou daarin niet van andere mannen verschillen. Hij was dan nog geen echte man, maar aardig op weg er eentje te worden en had net als alle pubers zijn oordeel over vrouwen snel klaar. Hij zou haar nakijken met de hartgrondige hekel

van een leerling aan een lerares die hem doorheeft en dat laat blijken.

Dus draaide Jonna zich om in de deuropening en keek Cas aan. Maar in plaats van zijn zelfverzekerde blik zag ze dat zijn ogen rood en gezwollen waren. Hij had gehuild. Zelfs zijn haar zat vandaag niet zo netjes als gebruikelijk. Misschien waren er inderdaad problemen thuis. Maar wat voor problemen? Zijn ouders waren aan het scheiden. Konden ze iets niet verdelen? Geld, kinderen? Op slag ontwaakte de moeder in haar. Ze zag Chris voor zich toen ze hem aan de keukentafel vertelde dat zij en Hein gingen scheiden. Zo groot als hij zich altijd voordeed, zo klein was hij toen ze vertelde dat zijn vader wegging. Opeens was hij weer een kind met betraande ogen die zijn zekerheid aan scherven zag vallen. In Cas' ogen stond dezelfde blik.

‘Cas,’ zei ze zacht, ‘je mag je SO morgen maken in plaats van vandaag, maar niet later.’

‘Dank u, mevrouw, dat is heel vriendelijk van u. Ik ga voor morgen zeker leren.’ Cas wachtte even. ‘Ik ga nu maar,’ voegde hij er aan toe.

‘Ja, ga maar, anders kom je nog te laat voor je eerste les. Zie je straks,’ zei Jonna zuchtend.

Moest ze hem geloven? Had hij de waarheid verteld of had hij gelogen? Het maakte haar niet uit. Wat ze wel belangrijk vond was dat ze woord hield. Daarvan was ze helemaal overtuigd toen ze op de gang Wanda tegenkwam die haar spontaan vertelde dat Cas niet te vertrouwen was. Waarschijnlijk had ze uit het raam van de docentenkamer gezien dat Jonna met hem had staan praten. Wanda zag en wist alles. Als je wilde dat de hele school binnen tien minuten een nieuwtje kende, moest je haar in vertrouwen nemen. Je kon haar beter te vriend houden en daarom deed Jonna elke dag haar best vriendelijk tegen haar te zijn, ook al wist ze dat

Wanda over haar roddelde en als het zo uitkwam bij de directeur over haar klaagde. De onbetrouwbare Cas wel vertrouwen voelde als een stille triomf op degene die echt niet te vertrouwen was.

De dag ging voorbij zoals gebruikelijk – saai, somber. SO'tjes, proefwerken, domme vragen, uitsturingen. Elke dag leek op de vorige en morgen zou precies hetzelfde zijn. Ze zat samen met de leerlingen in een soort gevangenis. Alleen duurde hun straf maar vier jaar, terwijl zij levenslang had.

Zo denkend stond ze na afloop van de lessen om een uur of vier in de hal van de school te kijken naar de stroom leerlingen die het gebouw verliet. Sommige leerlingen groetten haar, andere deden alsof ze haar niet zagen.

'Hoi mam,' hoorde Jonna een vrolijk stemmetje. Haar zoon Chris stond naast haar. Op slag was al haar somberheid verdwenen. Hij had zijn jas al aan en rinkelde met de fiets sleutel in zijn handen.

'Hoi schat.' Ze wilde met haar hand over zijn hoofd aaien, maar hij draaide weg. Natuurlijk, zijn klasgenoten zouden hem eens zien. Dat zijn moeder lerares was aan dezelfde school betekende dat er niet veel voor haar verborgen bleef. De rest kon ze in zijn donkergrijze ogen lezen die op die van zijn vader leken.

'Slaap je vandaag thuis?' vroeg ze. Ze wist hem nog net aan de mouw van zijn jas te pakken.

'Niet beginnen, hè, mam?' Hij trok de mouw van zijn jas uit haar handen. 'We hebben toch afgesproken dat ik deze week bij papa slaap?'

'Dat was vorige week. En die is voorbij.' Jonna voelde haar hart bonzen. Het afgelopen half jaar had ze al drie keer een aanval van hartkloppingen gehad. De oorzaak was stress. Ja, natuurlijk leed ze aan stress. Ze

raakte haar zoon kwijt. Ze had hem een keer toegestaan een weekje bij zijn vader te logeren en hij kwam niet meer terug.

‘Het is al de tweede week dat je niet thuis slaapt, Chris. Vanavond slaap je thuis of anders ...’

‘Anders wat?’ vroeg Chris. Hij deed een stap naar achteren.

‘Anders ga je nooit meer zomaar naar je vader. Behalve in het weekend,’ zei Jonna met gezag. Zo sprak ze haar leerlingen toe als ze wilde dat die naar haar luisterden. Ze verhief nooit haar stem, maar praatte altijd op een manier die haar gezag vanzelfsprekend maakte. Vroeger was ze veel strenger. Toen waren de leerlingen zelfs bang voor haar. In de loop der tijd was ze wat milder geworden, maar gezag had ze nog steeds.

Helaas werkte het trucje niet bij Chris. Hij keek Jonna aan met op zijn gezicht dat arrogante glimlachje dat ze van zijn vader kende. Toen zei hij: ‘Nou, ik ben twaalf hoor, dus ik maak zelf wel uit waar ik slaap. Snap je.’ Het klonk tamelijk opstandig.

‘Natuurlijk weet ik dat je twaalf bent, schat.’ Jonna deed haar handen in de zakken van haar vest. Ze was bang dat ze Chris anders zou vastpakken en even goed door elkaar zou schudden om hem eraan te herinneren dat zij zijn moeder was en zielsveel van hem hield. ‘En wat dan nog?’

‘En als de rechter mij vraagt bij wie ik wil wonen, zeg ik ...’

‘De rechter?’ Jonna was verbijsterd. Wat deed haar ex met haar kind? Hij mocht alles hebben maar niet Chris. De kleine, lieve Chris in wie ze twaalf jaar van haar leven had geïnvesteerd en van wie ze onvoorwaardelijk hield. Wat had Hein aan Chris beloofd? Hoe had hij hem omgekocht?

‘Wat bedoel je met de rechter?’ vroeg Jonna, nog bijkomend van schrik. ‘Wil je vader naar de rechter? En doe jij daar aan mee?’ Haar stem schoot de hoogte in, omdat plotseling opkomende tranen haar verstikten. ‘Laat jij mij ook barsten, net als je vader?’

‘Mam, niet beginnen, hé. Het komt allemaal goed. Ik blijf vanavond nog thuis bij papa, maar morgen kom ik naar jou. Dat beloof ik,’ zei Chris. Hij ritste zijn jas dicht en rende naar buiten.

Dus thuis was bij papa en niet bij haar. Wat hadden ze allemaal tegen haar? Haar ex, Chris, haar leerlingen. Dachten ze dat zij geen gevoel had? Dat ze haar elke dag op haar ziel konden trappen om te zien hoe lang ze het zou volhouden? Kijken waar haar grenzen lagen en wanneer ze eindelijk zou breken?

**'EEN PRIMA DEBUUT
EN SMAAKT BESLIST
NAAR MEER!'**

**HANNEKE TINOR-CENTI
LITERAIR AGENT**

**EEN GEMOEDELIJK
PROVINCIESTADJE IS IN REP EN
ROER WANNEER DE ZESTIENJARIGE
SOPHIE ZELFMOORD PLEEGT EN ZIJ
VIA EEN BRIEFJE HAAR LERARES
JONNA DE SCHULD GEEFT VAN HAAR
WANHOOPSDAAD. MAAR WANNEER
OOK DE BUURVROUW VAN SOPHIE
LEVENLOOS WORDT GEVONDEN,
TIJFELT RECHERCHEUR PIETER
GRAVEMAKER AAN DE ZELFMOORD
VAN SOPHIE. HIJ GAAT OP ZOEK
NAAR DE WAARHEID EN
ONDERVRAAGT DE AANTREKKELIJKE
JONNA. AL SNEL BLOEIT ER IETS
TUSSEN DE RECHERCHEUR EN DE
VERDACHTE. MAAR WANNEER
JONNA'S ZOONTJE WORDT
ONTVOERD, LOPEN DE
SPANNINGEN HOOG OP.**

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-67-2

9 789491 884672

